

Arrest

nr. 166 323 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat K. LIEVENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Randirmoor, dichtbij Sambrial, in het district Sialkot in Pakistan. U zou daar uw hele leven gewoond hebben, tot uw problemen zijn begonnen. U verklaarde dat uw problemen in mei 2010 gestart zijn, toen u voor het eerst gearresteerd werd dichtbij de grens met India. U was daar op wandel met uw vrienden toen u werd aangehouden door het Pakistaanse leger. Zij beschuldigden u van spionage voor India en hebben u toen twee maanden vastgehouden, waarna zij u doorstuurden naar de Pakistaanse politie. U kon toen vrijkomen doordat uw ouders de politie smeergeld betaalden. Vanaf 2010 dook u onder op verschillende plaatsen bij tantes in Pakistan, maar keerde u nog regelmatig terug naar huis om bij uw moeder te zijn. Telkens wanneer u niet meer onderdook, werd u opnieuw opgepakt. U verklaarde dan

ook meermaals te zijn opgepakt en telkens opnieuw kwam u vrij toen uw ouders smeergeld betaalden. Twee vrienden van u, die op hetzelfde moment werden opgepakt aan de grens met India, konden niet langer smeergeld betalen en werden kort voor uw vertrek vermoord. Omdat uw familie niet langer smeergeld kon betalen en u daardoor angst had om ook vermoord te worden, vluchtte u in de eerste week van maart 2015 uit Pakistan. Via Iran reisde u naar Turkije en Griekenland, waar u zo'n 5 tot 6 maanden hebt verbleven in een gesloten centrum. Daarna reisde u door naar Macedonië, Servië en Hongarije om van daaruit een vrachtwagen en taxi te nemen rechtstreeks naar België. U kwam aan op 7 oktober 2015 en vroeg op 8 oktober 2015 asiel aan.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u in eerste instantie tijdens het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het **aantal** arrestaties in 2010 ongeveer 10 was. (Vragenlijst CGVS, dd. 19/10/15, vraag 3.1). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u in 2010 slechts 3 of 4 keer werd gearresteerd (Gehoorverslag CGVS, dd. 4/12/15, p. 26). Ook tijdens het eerste gehoor bij DVZ verklaarde u tussen 2010 en 2015 nog ongeveer 8 keer te zijn gearresteerd (Vragenlijst CGVS, dd. 19/10/15, vraag 3.1). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, meldde u dat u tussen 2010 en 2015 slechts 4 à 5 werd gearresteerd (CGVS, p. 26). Toen u met deze bijzonder grote verschillen geconfronteerd werd, verklaarde u dat ze u bij DVZ niet goed hadden begrepen, zij dat verkeerd hadden genoteerd en u dat heeft proberen recht te zetten (CGVS, p. 27).

Vervolgens verklaarde u ook tijdens het eerste interview bij DVZ dat de **duur** van zo'n arrestatie meestal 2 tot 4 dagen was, tot uw familie smeergeld betaalde (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Op het CGVS verklaarde u echter plots ook eens 2 maanden te zijn vastgehouden door het leger (CGVS, p. 26). Gevraagd waarom u dat niet had vermeld tijdens het eerste interview, zei u dat u dat wel had gezegd, maar dat men vroeg naar arrestaties van de politie (CGVS, p. 27).

Bovendien legde u ook over de **plaatsen** waar u zou zijn vastgehouden tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ dat u tweemaal in Sambrial werd vastgehouden, maar meestal op het politiekantoor van Begowal werd gevangengezet (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Vreemd genoeg vertelde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u slechts één maal werd vastgehouden in Sambrial en de overige keren in Begowal moeten geweest zijn (CGVS, p. 28). Als verklaring voor dit verschil gaf u aan dat u zich moet vergist hebben (CGVS, p. 28).

Vooreerst zijn de verklaringen die u voor deze tegenstrijdigheden aflegt zijn niet afdoend. Daarnaast wijst het CGVS er ook op dat uw eerdere verklaringen bij DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Punjabi machtig is. Bovendien verklaarde u zich na afloop van het interview akkoord met deze verklaringen en gaf u tijdens het gehoor op het CGVS aan dat het gehoor bij DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2).

Ook over **waarom** u telkens zou worden opgepakt bleef u bijzonder vaag en legde u opnieuw weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u dat u werd opgepakt, omdat u met 4 of 5 jongens op het grensgebied met India aan het wandelen was. Daardoor zou u verdacht worden van spionage (CGVS, p. 26). U vertelde dat zij u enkel verdenken doordat u daar aan het wandelen was en u er jong uit zag (CGVS, p. 28). Gevraagd naar meer details, kon u enkel verwijzen naar de algemene situatie tussen India en Pakistan en dat het verdacht is om op het grensgebied te gaan wandelen (CGVS, p. 28). Hetgeen weinig waarschijnlijk is gezien daar wellicht wel meer mensen komen, of indien niet, het weinig waarschijnlijk is dat u daar dan wel zou komen.

Bovendien legde u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bestaan van een **klacht** tegen u. Zo verklaarde u aanvankelijk zelfs meermaals dat er een klacht tegen u bestond omdat u zou spioneren voor India tegen Pakistan (CGVS, p. 6, 11, 21, 26). Echter, toen u later gevraagd werd of er ooit een klacht tegen u werd neergelegd antwoordde u negatief (CGVS, p. 28). U gaf aan enkel te weten dat zij u verdenken van spionage doordat u vaak werd opgepakt (CGVS, p. 28). Toen u finaal opnieuw dezelfde vraag gesteld werd, vertelde u dan weer dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd (CGVS, p. 34).

Ook over de **dood van uw twee vrienden** vlak voor uw vertrek bleef u bijzonder vaag en legde u tegenstrijdige verklaringen af. Volgens uw eerste verklaringen zouden uw vrienden 15 à 20 dagen voor uw vertrek zijn vermoord (CGVS, p. 26). Echter verklaarde u verder in uw relaas dat uw vrienden vermoord werden in de laatste week van de tiende maand, of de eerste week van de elfde maand in 2014 (CGVS, p. 31). Hetgeen toch veel vroeger is dan 15 à 20 dagen voor uw eigen vertrek.

Verder klopt ook het plaatje niet helemaal wanneer het gaat om uw **meest recente verblijfplaatsen** voor uw vertrek. U gaf aan dat u sinds 2010 regelmatig onderdook bij familie in Pakistan en dat u ook af en toe terug naar huis keerde (CGVS, p. 4, 21). U verklaarde dat u ongeveer twee maand voor uw vertrek de laatste keer thuis was geweest en dat u de derde maand van 2015 zou zijn vertrokken (CGVS, p. 21 & Vragenlijst DVZ, p. 10 vraag 31). Even later verklaart u echter, dat toen u de laatste keer naar huis ging, u werd opgepakt en dat dat in de achtste maand van 2014 was (CGVS, p. 31). Hetgeen opnieuw veel vroeger is dan twee maand voor uw vertrek.

Verder moet ook worden vermeld dat u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u sympathisant was van **MQM** en u eigenlijk niet echt actief was voor de partij (CGVS, p. 12). U ging wel naar bijeenkomsten, sprak slogans uit en overtuigde mensen om te stemmen op de partij wanneer er verkiezingen waren (CGVS, p. 12). Vreemd genoeg verklaarde u tijdens uw eerste interview bij DVZ al heel lang een actief sympathisant te zijn van de **Muslim League (Q)** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u net een compleet andere partij opnoemde dan voordien, liet u optekenen dat de Muslim League ook afgekort wordt als MQM en beiden eigenlijk gewoon hetzelfde zijn (CGVS, p. 32). Echter, MQM en Pakistan Muslim League (Q) zijn twee compleet verschillende partijen (zie blauwe map in administratief dossier). Het moge dus duidelijk zijn dat u beide partijen door elkaar haalde. Deze these wordt verder ondersteund doordat u er niet in slaagde ook maar enig detail te geven in verband met de partij die u zelf verklaarde te steunen, MQM (CGVS, p. 12). Zo verklaarde u eerst dat MQM stond voor Muslim League Pakistan, waarna u zei dat de M voor Moslim staat, de Q voor Koran en de M opnieuw voor Moslim (CGVS, p. 13). MQM staat voor Muttahida Qaumi Movement. Verder noemde u Atarul Qadri als leider (CGVS, p. 14), terwijl dat Altaf Hussain is. Ook kon u geen voorbeeld geven van een slogan die u zou roepen, enkel dat u namen zou roepen (CGVS, p. 14, 15) en kon u de partijvlag niet correct tekenen (CGVS, p. 16 – zie blauwe map in dossier). Van iemand die regelmatig naar bijeenkomsten ging en mensen overtuigde om op de partij te stemmen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij over dergelijke kennis beschikt. Hoewel u niet zeker kon zeggen of uw politieke activiteiten al dan niet te maken hadden met het feit dat u zo vaak opgepakt werd, zijn uw dubieuze verklaringen omtrent uw politieke voorkeur tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid.

Ook andere elementen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Zo startten ten eerste uw problemen eigenlijk in 2010, maar wachtte u tot 2015 om te vluchten uit Pakistan (CGVS, p. 21, 26). Ten tweede zou u bovendien zelf in de zesde maand van 2014 een paspoort hebben aangevraagd en verkregen, terwijl u op dat moment zou worden gezocht door de politie (CGVS, p. 18, 30). Ten derde zou u volgens uw eigen verklaringen ook nog hebben deelgenomen aan politieke bijeenkomsten in 2014 en ging u zelfs stemmen in 2012 (CGVS, p. 12, 13, 16). Ook toen werd u volgens uw eigen verklaringen gezocht door de politie (CGVS, p. 30). Bovenstaande argumenten tasten niet alleen de geloofwaardigheid van uw relaas aan, het zijn allemaal verklaringen die geen blijk geven van het bestaan van een gegronde vrees.

Ten tweede legde u geen document(en) voor ter staving van uw identiteit, reisweg of asielrelaas. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Betreffende de afwezigheid van deze documenten merkte u op dat u geen documenten heeft en het onmogelijk zou zijn om iets op te sturen aangezien uw moeder ziek is (CGVS, p. 17). Gevraagd waar uw paspoort en identiteitskaart waren, verklaarde u stereotiep dat u de kopie van uw identiteitskaart verloren was onderweg naar hier en u geen kopie van uw paspoort heeft (CGVS, p. 17, 19). Op de vraag waar uw originele identiteitskaart en paspoort zich nu bevinden liet u vallen dat u ze achterliet bij uw vriend S.(...) A.(...) in Pakistan (CGVS, p. 17). U zou uw best doen om ze te laten opsturen, maar had echter geen contact meer gehad met uw vriend. U meldde dat hij ze wellicht niet zou kunnen opsturen omdat ook hij moet onderduiken voor de politie (CGVS, p. 17). Tenslotte werd u meermaals gewezen op het belang van documenten (CGVS, p. 17, 19). Vooreerst is het vreemd dat u uw paspoort en identiteitskaart zou achterlaten bij uw vriend in Pakistan die ondergedoken moet leven van de politie in Pakistan, terwijl u zelf naar veiligere oorden bent vertrokken. Ten tweede lijkt niets erop dat u oprechte inspanningen hebt geleverd om identiteitsdocumenten voor te leggen. Het gebrek aan een logische verklaring voor het ontbreken van (identiteits-)documenten doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast doet het feit dat u uw identiteitsdocumenten liever niet voorlegt of tracht achter te houden, vermoeden dat u Pakistan al even heeft verlaten. Deze vermoedens worden verder versterkt door

tegenstrijdigheden in uw asielrelaas (zie supra), maar ook over uw vertrek en reisweg bleef u bijzonder vaag. Zo kon u vooreerst geen exacte datum geven waarop u Pakistan heeft verlaten, maar geraakte u zowel bij DVZ als tijdens het gehoor bij het CGVS niet verder dan de eerste week van de derde maand van 2015 (CGVS, p. 21 & Vragenlijst DVZ, p. 10 vraag 31). Vervolgens legde u geen bewijzen voor die uw reisweg zouden kunnen staven en noemde u geen landen op die u na Hongarije zou hebben doorkruist (CGVS, p. 19). Tot slot plaatste u ook de laatste nationale verkiezingen in Pakistan verkeerd in het jaar 2012, terwijl die in 2013 plaatsvonden (CGVS, p. 13 - zie blauwe map). Opnieuw kan, van iemand die zelf ging stemmen en zelfs mensen ging overtuigen om op een bepaalde partij te stemmen, redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij deze datum op zijn minst ongeveer kan plaatsen.

Ten derde spreken ook enkele zaken op uw Facebook-account (toegevoegd aan blauwe map in dossier), uw beweringen verder tegen. U werd geconfronteerd met een Facebook-profiel en bevestigde dat het om het uwe ging (CGVS, p. 23). Tijdens het gehoor op het CGVS had u vermeld dat u geen contact had met uw broers en dat u niet wist waar zij zich bevinden (CGVS, p. 7). Uit uw Facebook kon echter duidelijk worden opgemaakt dat u wel contact had met uw broer S.(...). U bevestigde ook dat het om uw broer ging (CGVS, p. 24). Later gaf u ook toe dat u andere broers had staan op Facebook (CGVS, p. 25). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring geen contact te hebben met uw broer, gaf u aan dat het enkel om 'likes' ging, maar dat uw broers niet spraken met u (CGVS, p. 24). Gezien u duidelijk weet hoe Facebook werkt, is die verklaring dan ook absoluut niet afdoend. Uw verklaring is des te meer ongeloofwaardig omdat u ook vermeldde geen idee te hebben waar uw broer verbleef (CGVS, p. 7). Echter, zelfs voor het grote publiek en mensen die geen vriend zijn met uw broer op Facebook staat is zichtbaar dat uw broer in Griekenland woont (zie blauwe map). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u dat niet wist (CGVS, p. 24). Opnieuw, gezien u duidelijk op de hoogte bent hoe Facebook werkt, is het bijgevolg weinig waarschijnlijk dat u dergelijke informatie nooit eerder had gezien. Uw verklaringen omtrent uw Facebook zijn bijgevolg niet afdoend.

Voor de volledigheid moet ook nog worden opgemerkt dat op uw Facebook een foto werd teruggevonden van u en een vriend in Griekenland (zie blauwe map). Vooreerst beweerde u dat die vriend S.(...) M.(...) heette (CGVS, p. 23), terwijl u later naar die persoon verwees als uw vriend S.(...) A.(...) (CGVS, p. 25). Zo goed als dezelfde naam als uw andere vriend die uw paspoort en identiteitskaart in Pakistan zou bewaren (zie supra). Het feit dat u trachtte geheim te houden dat u contact had met uw broers en dat op zijn minst één van uw broers in Griekenland woont, is niet alleen verder tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid/geloofwaardigheid, het sterkt verder het vermoeden dat u Pakistan al even heeft verlaten.

Wegens bovenstaande tegenstrijdige, vage en incoherente verklaringen kan het Commissariaat-Generaal geen geloof meer hechten aan uw asielrelaas. Noch bent u in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa

(KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan, "gezien de feitelijke gegevens volgens verzoeker niet correct werden beoordeeld door GCVS en CGVS bijgevolg tot een onredelijke beslissing is gekomen".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente

en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u in eerste instantie tijdens het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het aantal arrestaties in 2010 ongeveer 10 was. (Vragenlijst CGVS, dd. 19/10/15, vraag 3.1). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u in 2010 slechts 3 of 4 keer werd gearresteerd (Gehoorverslag CGVS, dd. 4/12/15, p. 26). Ook tijdens het eerste gehoor bij DVZ verklaarde u tussen 2010 en 2015 nog ongeveer 8 keer te zijn gearresteerd (Vragenlijst CGVS, dd. 19/10/15, vraag 3.1). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, meldde u dat u tussen 2010 en 2015 slechts 4 à 5 werd gearresteerd (CGVS, p. 26). Toen u met deze bijzonder grote verschillen geconfronteerd werd, verklaarde u dat ze u bij DVZ niet goed hadden begrepen, zij dat verkeerd hadden genoteerd en u dat heeft proberen recht te zetten (CGVS, p. 27).

Vervolgens verklaarde u ook tijdens het eerste interview bij DVZ dat de duur van zo'n arrestatie meestal 2 tot 4 dagen was, tot uw familie smeergeld betaalde (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Op het CGVS verklaarde u echter plots ook eens 2 maanden te zijn vastgehouden door het leger (CGVS, p. 26). Gevraagd waarom u dat niet had vermeld tijdens het eerste interview, zei u dat u dat wel had gezegd, maar dat men vroeg naar arrestaties van de politie (CGVS, p. 27).

Bovendien legde u ook over de plaatsen waar u zou zijn vastgehouden tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ dat u tweemaal in Sambrial werd vastgehouden, maar meestal op het politiekantoor van Begowal werd gevangengezet (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Vreemd genoeg vertelde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u slechts één maal werd vastgehouden in Sambrial en de overige keren in Begowal moeten geweest zijn (CGVS, p. 28). Als verklaring voor dit verschil gaf u aan dat u zich moet vergist hebben (CGVS, p. 28).

Vooreerst zijn de verklaringen die u voor deze tegenstrijdigheden aflegt zijn niet afdoend. Daarnaast wijst het CGVS er ook op dat uw eerdere verklaringen bij DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Punjabi machtig is. Bovendien verklaarde u zich na afloop van het interview akkoord met deze verklaringen en gaf u tijdens het gehoor op het CGVS aan dat het gehoor bij DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2).

Ook over waarom u telkens zou worden opgepakt bleef u bijzonder vaag en legde u opnieuw weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u dat u werd opgepakt, omdat u met 4 of 5 jongens op het grensgebied met India aan het wandelen was. Daardoor zou u verdacht worden van spionage (CGVS, p. 26). U vertelde dat zij u enkel verdenken doordat u daar aan het wandelen was en u er jong uit zag (CGVS, p. 28). Gevraagd naar meer details, kon u enkel verwijzen naar de algemene situatie tussen India en Pakistan en dat het verdacht is om op het grensgebied te gaan wandelen (CGVS, p. 28). Hetgeen weinig waarschijnlijk is gezien daar wellicht wel meer mensen komen, of indien niet, het weinig waarschijnlijk is dat u daar dan wel zou komen.

Bovendien legde u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bestaan van een klacht tegen u. Zo verklaarde u aanvankelijk zelfs meermaals dat er een klacht tegen u bestond omdat u zou spioneren voor India tegen Pakistan (CGVS, p. 6, 11, 21, 26). Echter, toen u later gevraagd werd of er ooit een klacht tegen u werd neergelegd antwoordde u negatief (CGVS, p. 28). U gaf aan enkel te weten dat zij u verdenken van spionage doordat u vaak werd opgepakt (CGVS, p. 28). Toen u finaal

opnieuw dezelfde vraag gesteld werd, vertelde u dan weer dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd (CGVS, p. 34).

Ook over de dood van uw twee vrienden vlak voor uw vertrek bleef u bijzonder vaag en legde u tegenstrijdige verklaringen af. Volgens uw eerste verklaringen zouden uw vrienden 15 à 20 dagen voor uw vertrek zijn vermoord (CGVS, p. 26). Echter verklaarde u verder in uw relaas dat uw vrienden vermoord werden in de laatste week van de tiende maand, of de eerste week van de elfde maand in 2014 (CGVS, p. 31). Hetgeen toch veel vroeger is dan 15 à 20 dagen voor uw eigen vertrek.

Verder klopt ook het plaatje niet helemaal wanneer het gaat om uw meest recente verblijfplaatsen voor uw vertrek. U gaf aan dat u sinds 2010 regelmatig onderdook bij familie in Pakistan en dat u ook af en toe terug naar huis keerde (CGVS, p. 4, 21). U verklaarde dat u ongeveer twee maand voor uw vertrek de laatste keer thuis was geweest en dat u de derde maand van 2015 zou zijn vertrokken (CGVS, p. 21 & Vragenlijst DVZ, p. 10 vraag 31). Even later verklaart u echter, dat toen u de laatste keer naar huis ging, u werd opgepakt en dat dat in de achtste maand van 2014 was (CGVS, p. 31). Hetgeen opnieuw veel vroeger is dan twee maand voor uw vertrek.

Verder moet ook worden vermeld dat u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u sympathisant was van MQM en u eigenlijk niet echt actief was voor de partij (CGVS, p. 12). U ging wel naar bijeenkomsten, sprak slogans uit en overtuigde mensen om te stemmen op de partij wanneer er verkiezingen waren (CGVS, p. 12). Vreemd genoeg verklaarde u tijdens uw eerste interview bij DVZ al heel lang een actief sympathisant te zijn van de Muslim League (Q) (Vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u net een compleet andere partij opnoemde dan voordien, liet u optekenen dat de Muslim League ook afgekort wordt als MQM en beiden eigenlijk gewoon hetzelfde zijn (CGVS, p. 32). Echter, MQM en Pakistan Muslim League (Q) zijn twee compleet verschillende partijen (zie blauwe map in administratief dossier). Het moge dus duidelijk zijn dat u beide partijen door elkaar haalde. Deze these wordt verder ondersteund doordat u er niet in slaagde ook maar enig detail te geven in verband met de partij die u zelf verklaarde te steunen, MQM (CGVS, p. 12). Zo verklaarde u eerst dat MQM stond voor Muslim League Pakistan, waarna u zei dat de M voor Moslim staat, de Q voor Koran en de M opnieuw voor Moslim (CGVS, p. 13). MQM staat voor Muttahida Qaumi Movement. Verder noemde u Atarul Qadri als leider (CGVS, p. 14), terwijl dat Altaf Hussain is. Ook kon u geen voorbeeld geven van een slogan die u zou roepen, enkel dat u namen zou roepen (CGVS, p. 14, 15) en kon u de partijvlag niet correct tekenen (CGVS, p. 16 – zie blauwe map in dossier). Van iemand die regelmatig naar bijeenkomsten ging en mensen overtuigde om op de partij te stemmen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij over dergelijke kennis beschikt. Hoewel u niet zeker kon zeggen of uw politieke activiteiten al dan niet te maken hadden met het feit dat u zo vaak opgepakt werd zijn uw dubieuze verklaringen omtrent uw politieke voorkeur tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid.

Ook andere elementen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Zo startten ten eerste uw problemen eigenlijk in 2010, maar wachtte u tot 2015 om te vluchten uit Pakistan (CGVS, p. 21, 26). Ten tweede zou u bovendien zelf in de zesde maand van 2014 een paspoort hebben aangevraagd en verkregen, terwijl u op dat moment zou worden gezocht door de politie (CGVS, p. 18, 30). Ten derde zou u volgens uw eigen verklaringen ook nog hebben deelgenomen aan politieke bijeenkomsten in 2014 en ging u zelfs stemmen in 2012 (CGVS, p. 12, 13, 16). Ook toen werd u volgens uw eigen verklaringen gezocht door de politie (CGVS, p. 30). Bovenstaande argumenten tasten niet alleen de geloofwaardigheid van uw relaas aan, het zijn allemaal verklaringen die geen blijk geven van het bestaan van een gegronde vrees.

Ten tweede legde u geen document(en) voor ter staving van uw identiteit, reisweg of asielrelaas. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Betreffende de afwezigheid van deze documenten merkte u op dat u geen documenten heeft en het onmogelijk zou zijn om iets op te sturen aangezien uw moeder ziek is (CGVS, p. 17). Gevraagd waar uw paspoort en identiteitskaart waren, verklaarde u stereotiep dat u de kopie van uw identiteitskaart verloren was onderweg naar hier en u geen kopie van uw paspoort heeft (CGVS, p. 17, 19). Op de vraag waar uw originele identiteitskaart en paspoort zich nu bevinden liet u vallen dat u ze achterliet bij uw vriend S.(...) A.(...) in Pakistan (CGVS, p. 17). U zou uw best doen om ze te laten opsturen, maar had echter geen contact meer gehad met uw vriend. U meldde dat hij ze wellicht niet zou kunnen opsturen omdat ook hij moet onderduiken voor de politie (CGVS, p. 17). Tenslotte werd u meermaals gewezen op het belang van documenten (CGVS,

p.17, 19). Vooreerst is het vreemd dat u uw paspoort en identiteitskaart zou achterlaten bij uw vriend in Pakistan die ondergedoken moet leven van de politie in Pakistan, terwijl u zelf naar veiligere oorden bent vertrokken. Ten tweede lijkt niets erop dat u oprechte inspanningen hebt geleverd om identiteitsdocumenten voor te leggen. Het gebrek aan een logische verklaring voor het ontbreken van (identiteits-)documenten doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast doet het feit dat u uw identiteitsdocumenten liever niet voorlegt of tracht achter te houden, vermoeden dat u Pakistan al even heeft verlaten. Deze vermoedens worden verder versterkt door tegenstrijdigheden in uw asielrelaas (zie supra), maar ook over uw vertrek en reisweg bleef u bijzonder vaag. Zo kon u vooreerst geen exacte datum geven waarop u Pakistan heeft verlaten, maar geraakte u zowel bij DVZ als tijdens het gehoor bij het CGVS niet verder dan de eerste week van de derde maand van 2015 (CGVS, p. 21 & Vragenlijst DVZ, p. 10 vraag 31). Vervolgens legde u geen bewijzen voor die uw reisweg zouden kunnen staven en noemde u geen landen op die u na Hongarije zou hebben doorkruist (CGVS, p. 19). Tot slot plaatste u ook de laatste nationale verkiezingen in Pakistan verkeerd in het jaar 2012, terwijl die in 2013 plaatsvonden (CGVS, p. 13 - zie blauwe map). Opnieuw kan, van iemand die zelf ging stemmen en zelfs mensen ging overtuigen om op een bepaalde partij te stemmen, redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij deze datum op zijn minst ongeveer kan plaatsen.

Ten derde spreken ook enkele zaken op uw Facebook-account (toegevoegd aan blauwe map in dossier), uw beweringen verder tegen. U werd geconfronteerd met een Facebook-profiel en bevestigde dat het om het uwe ging (CGVS, p. 23). Tijdens het gehoor op het CGVS had u vermeld dat u geen contact had met uw broers en dat u niet wist waar zij zich bevinden (CGVS, p. 7). Uit uw Facebook kon echter duidelijk worden opgemaakt dat u wel contact had met uw broer S.(...). U bevestigde ook dat het om uw broer ging (CGVS, p. 24). Later gaf u ook toe dat u andere broers had staan op Facebook (CGVS, p. 25). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring geen contact te hebben met uw broer, gaf u aan dat het enkel om 'likes' ging, maar dat uw broers niet spraken met u (CGVS, p. 24). Gezien u duidelijk weet hoe Facebook werkt, is die verklaring dan ook absoluut niet afdoend. Uw verklaring is des te meer ongeloofwaardig omdat u ook vermeldde geen idee te hebben waar uw broer verbleef (CGVS, p. 7). Echter, zelfs voor het grote publiek en mensen die geen vriend zijn met uw broer op Facebook staat is zichtbaar dat uw broer in Griekenland woont (zie blauwe map). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u dat niet wist (CGVS, p. 24). Opnieuw, gezien u duidelijk op de hoogte bent hoe Facebook werkt, is het bijgevolg weinig waarschijnlijk dat u dergelijke informatie nooit eerder had gezien. Uw verklaringen omtrent uw Facebook zijn bijgevolg niet afdoend.

Voor de volledigheid moet ook nog worden opgemerkt dat op uw Facebook een foto werd teruggevonden van u en een vriend in Griekenland (zie blauwe map). Vooreerst beweerde u dat die vriend S.(...) M.(...) heette (CGVS, p. 23), terwijl u later naar die persoon verwees als uw vriend S.(...) A.(...) (CGVS, p. 25). Zo goed als dezelfde naam als uw andere vriend die uw paspoort en identiteitskaart in Pakistan zou bewaren (zie supra). Het feit dat u trachtte geheim te houden dat u contact had met uw broers en dat op zijn minst één van uw broers in Griekenland woont, is niet alleen verder tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid/geloofwaardigheid, het sterkt verder het vermoeden dat u Pakistan al even heeft verlaten.

Wegens bovenstaande tegenstrijdige, vage en incoherente verklaringen kan het Commissariaat-Generaal geen geloof meer hechten aan uw asielrelaas. Noch bent u in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker betoogt dat het weinig ernstig is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn geloofwaardigheid onderuit tracht te halen "via de gekende techniek van het zoeken naar tegenstrijdigheden tussen het verhoor bij de DVZ en het verhoor bij het CGVS". Op die manier wordt de asielprocedure volgens verzoeker herleid tot "het al dan niet correct kunnen opsommen en herhalen van futiele details" en wordt de kern van de zaak hierbij uit het oog verloren. Vervolgens herhaalt verzoeker

in het kort zijn asielmotieven. Verzoeker laat verder gelden dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beknopt is en vlug gaat en dat hij herhaaldelijk zou zijn verzocht om niet uit te wijden en het kort te houden. Op die manier gaat er volgens verzoeker veel informatie verloren en sluipen er fouten in zijn antwoorden. Verzoeker acht het bovendien problematisch dat hij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen bijstand kreeg van een raadsman, aangezien net dit gehoor telkenmale zou worden aangehaald om zijn asielrelaas onderuit te halen. Onder verwijzing naar de Salduz-rechtspraak van het EHRM stelt verzoeker dat met zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker acht zijn rechten geschonden in de mate dat hij nooit door een raadsman zou zijn gewezen op het belang van voormeld gehoor en de noodzaak om zeer accuraat te zijn. Verzoeker vordert dan ook de wering van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uit zijn dossier.

De Raad merkt aangaande verzoekers kritiek op de wijze waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen tracht te beoordelen, met name door deze te toetsen aan de verklaringen die werden afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, vooreerst op dat verzoeker daarmee hoegenaamd geen afbreuk doet aan het bestaan van de vastgestelde tegenstrijdigheden. In tegenstelling tot wat verzoeker mag menen, hebben de tegenstrijdigheden allerminst betrekking op "*futiele details*", maar wel op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Zo is gebleken dat verzoekers verklaringen over zijn arrestaties door de politiediensten en de dood van zijn twee vrienden niet coherent waren, terwijl verzoeker net beweert te zijn gevlucht uit vrees om opnieuw te worden opgepakt en hetzelfde lot te zullen ondergaan als zijn vrienden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoeker worden verwacht dat hij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt, maar hij blijft desbetreffend in gebreke. De Raad wijst verzoeker er overigens op dat niet alleen tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker zich ook tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op bepaalde punten tegengesproken heeft. Waar verzoeker de kernpunten van zijn asielrelaas herhaalt, weerlegt hij de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing desbetreffend niet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer werd gewezen op de noodzaak de vragen zo correct mogelijk te beantwoorden en dat hij zich hiermee akkoord verklaarde (stuk 12, verklaring DVZ). Ook wat betreft zijn antwoorden op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker bevestigd dat deze juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, nadat het verslag werd voorgelezen in het Punjabi (stuk 11, vragenlijst). Dat van verzoeker in deze fase van zijn procedure slechts beknopte verklaringen werden verwacht en hij daar ook uitdrukkelijk op werd gewezen, doet hieraan geen afbreuk. Dat er fouten geslopen zouden zijn in de schriftelijke neerslag van verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken is een loze *post factum* verklaring, die geenszins aannemelijk wordt gemaakt. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde verzoeker zelfs dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en dat hij alle redenen heeft kunnen geven waarom hij Pakistan verlaten heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Waar verzoeker betoogt dat het feit dat het eerste gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken zonder de bijstand van een advocaat is gebeurd en dat dit in strijd is met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het Salduz-arrest, merkt de Raad op dat artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8 020 (c); GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161 169; EHRM 6 februari 2003, *Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije*; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov t. Turkije*; EHRM 5 oktober 2000, *Maaouia t. Frankrijk*). Ook dat verzoeker nooit door een raadsman zou zijn gewezen op het belang van voormeld verhoor noch op de noodzaak om zeer accuraat te zijn, is geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, in de mate dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker daar door de asielinstanties terdege op werd gewezen (zie *supra*). Het verzoek om het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uit het asieldoosier te weren kan derhalve niet worden ingewilligd.

Verzoeker betwist dat hij vaag zou hebben geantwoord op de vraag waarom hij werd gearresteerd en stelt dat hij daarover niet meer kan vertellen. Hij herhaalt dat hij na zijn examens met vrienden was gaan

wandelen in de grensstreek. Hij geeft aan dat daar ook andere mensen komen, maar dat hijzelf en zijn vrienden zich vermoedelijk wat te dicht bij de grens hadden gewaagd uit nieuwsgierigheid of bij wijze van kwajongensstreek, daardoor in het vizier waren gekomen van het leger en werden gearresteerd. Deze uitleg overtuigt de Raad echter niet. Het is immers niet aannemelijk dat uitgerekend verzoeker en zijn vrienden zouden worden verdacht van spionage om de enkele reden dat zij zich dicht bij de grens zouden hebben gewaagd dan andere personen die in het grensgebied tussen Pakistan en India komen wandelen. Verzoeker blijft aldus in gebreke overtuigende en gedetailleerde informatie te verstrekken omtrent de reden van zijn vermeende arrestaties door de lokale autoriteiten en beperkt zich dienaangaande tot een vermoeden.

Met betrekking tot het al dan niet bestaan van een officiële klacht of arrestatiebevel geeft verzoeker aan dat hij nooit een officieel document in handen kreeg waaruit dit zou blijken. Hij stelt slechts voort te gaan op de info die hem mondeling werd verstrekt door het leger en de politiediensten. Meer dan vermoedelijk is er volgens verzoeker zelfs geen strafdossier jegens hem bij parket of rechtbank, doch zagen de politiediensten hun kans schoon om hem na zijn arrestatie door het leger in mei 2010 het leven lastig te maken en hem met de regelmaat van de klok smeergeld af te troggelen. Met bovenstaand betoog verklaart verzoeker niet waarom hij het tijdens zijn gehoor meermaals heeft over een (aan)klacht tegen hem (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7, 11, 21, 26) om uiteindelijk ontkennend te antwoorden op de vraag of er ooit een klacht tegen hem werd neergelegd (*ibid.*, p. 28).

Verzoeker voert aan dat er ook wat zijn politieke activiteit betreft kennelijk een misverstand is gerezen tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij stelt geenszins sterk politiek actief te zijn, maar slechts uit gewoonte – in navolging van zijn familie – sympathisant te zijn van een bepaalde politieke partij. Hij geeft aan dat hij met vrienden en familie naar bijeenkomsten gaat “als ware het een uitstap” om daar vervolgens ‘en masse’ namen te scanderen, alsook dat hij gaat stemmen. De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard te hebben deelgenomen aan bijeenkomsten van de partij Pakistan Muslim League (Q) en bij verkiezingen een zeer actieve rol te hebben gespeeld door campagne te voeren en de mensen te vragen voor deze partij te stemmen (stuk 11, vragenlijst, vraag 3). Door thans, net zoals tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, te ontkennen wat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard en dit af te doen als een misverstand, weerlegt noch verklaart verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid. Verzoeker gaat bovendien niet in op de in de bestreden beslissing weergegeven vaststelling dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde te sympathiseren met de Muttahida Qaumi Movement (MQM) en liet optekenen dat MQM en Pakistan Muslim League (Q) eenzelfde politieke partij aanduiden, terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het hier twee compleet verschillende partijen betreft. De Raad acht het niet aannemelijk dat iemand die beweert traditiegetrouw een welbepaalde politieke partij aan te hangen en er bij verkiezingen steevast voor te stemmen deze partij niet weet te onderscheiden van partijen met een andere ideologische teneur, en dit ongeacht zijn of haar politieke kennis. Waar verzoeker erop wijst dat politiek niet de reden was waarom hij zijn land ontvluchtte, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn dubieuze verklaringen omtrent zijn politieke voorkeur tekenend zijn voor zijn gebrek aan oprechtheid en aldus zijn algehele geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnen.

Dat verzoeker nog een paspoort verkreeg, deelnam aan bijeenkomsten en ging stemmen, en dit alles zonder noemenswaardige problemen, vloeit volgens verzoeker voort uit het feit dat er meer dan vermoedelijk nooit een echt strafrechtelijk dossier lastens hem werd opgemaakt of dat dit al lang werd geseponeerd. Mochten er ernstige bewijzen van schuld bestaan, zo betoogt verzoeker, dan was hij al lang voor de rechtbank gedaagd, *quod non*. Hij stelt dat hij en zijn familie ten prooi waren gevallen aan de geldzuchtige lokale politiedienst en van Sambrial en Begowal. Verzoeker wijst erop dat hij zeer voorzichtig was. Toen hij in 2012 ging stemmen, zou hij 's nachts zijn aangekomen en ook 's nachts terug zijn vertrokken om overdag vlug te gaan stemmen, zodat zo weinig mogelijk mensen wisten dat hij terug in zijn dorp was. Desondanks zou hij na de bijeenkomst in 2014 door de politie zijn opgepakt en twee à drie dagen zijn vastgehouden tot er smeergeld werd betaald. De Raad is van oordeel dat verzoekers geloofwaardigheid in ernstige mate wordt aangetast doordat verzoeker, hoewel hij verklaarde dat zijn problemen begonnen in 2010, tot 2015 wachtte om uit Pakistan te vluchten en bovendien in de tussentijd handelingen zou hebben gesteld (een paspoort aanvragen, deelnemen aan politieke bijeenkomsten, gaan stemmen) die moeilijk te verenigen zijn met het gedrag dat mag worden verwacht van iemand die beweert ondergedoken te moeten blijven. In ieder geval getuigen verzoekers verklaringen niet van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Dat verzoeker bij dit alles een grote mate van voorzichtigheid zou hebben betracht, komt de Raad voor als een verklaring *post factum* die aan het voorgaande geen afbreuk doet.

Verzoeker voert aan dat hij zijn belangrijkste documenten achterliet bij een vriend, die omwille van de betrokken feiten ondergedoken leeft in Pakistan, omdat dit de laatste persoon was die hij zag alvorens hij de trein nam. Deze uitleg verklaart evenwel niet op afdoende wijze waarom verzoeker zijn identiteitsdocumenten zou achterlaten bij een vriend die ondergedoken moet leven om vervolgens zelf naar veiliger oorden te reizen. Door zonder meer op te werpen dat het hem niet gelukt is de gevraagde documenten te laten opsturen weerlegt verzoeker het vermoeden dat hij geen oprechte inspanningen heeft geleverd om zijn identiteitsdocumenten voor te leggen niet. Waar verzoeker er slechts op wijst dat hij geen doorreislanden na Hongarije kon opnoemen omdat hij vanaf daar reisde in een gesloten vrachtwagen en bijgevolg geen zicht had op de omgeving waarin hij zich bevond, biedt hij geen verklaring voor het vage karakter van zijn verklaringen aangaande zijn vertrek en reisweg in het algemeen. In de mate dat verzoeker geen afbreuk doet aan het vermoeden dat hij zijn identiteitsdocumenten tracht achter te houden en er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn asielrelaas te weerleggen noch te verklaren, weerlegt hij evenmin het vermoeden dat hij Pakistan al eerder heeft verlaten dan hij beweert.

In antwoord op de vaststellingen met betrekking tot zijn Facebook-account, laat verzoeker gelden dat hij onder 'contact' verstaat dat er effectief wordt gesproken met elkaar en dat er in die zin geen contact is tussen hemzelf en zijn broers. Het 'liken' van een foto wordt door verzoeker niet aanzien als contact en typeert hij als "*een zeer beperkte wijze van communicatie*". Hij beweert dat zijn broers alle contact met hem mijden omdat zij door zijn problemen ook moesten vluchten. Dat op het profiel van zijn broer staat vermeld dat hij in Griekenland verblijft, betekent volgens verzoeker niet dat dit ook effectief het geval is. Dit zou verklaren waarom verzoeker voorzichtig was en meedeelde niet te weten waar zijn broer verbleef. De Raad wenst zich niet in te laten met een semantische discussie over het begrip 'contact' en stelt op basis van de in het administratief dossier opgenomen *printscreens* van verzoekers Facebook-pagina vast dat er recent een vorm van communicatie heeft plaatsgevonden tussen verzoeker en zijn broer S. die erop wijst dat zij met elkaar in contact staan. Gezien verzoeker duidelijk weet hoe Facebook werkt en gezien de vele communicatiemogelijkheden die dit medium biedt, is het weinig aannemelijk dat het contact tussen verzoeker en zijn broer S., die kan worden teruggevonden in verzoekers vriendenlijst, zich zou beperken tot het 'liken' van elkaars berichten. De Raad acht het bovendien niet logisch dat verzoekers broers alle contact met hem zouden mijden, maar er klaarblijkelijk geen graten in zien hun appreciatie voor bepaalde van zijn berichten op Facebook te laten blijken, *nota bene* op een pagina die gemakkelijk door het grote publiek kan worden geraadpleegd. De Raad acht het evenmin aannemelijk dat verzoeker zou hebben verklaard niet te weten waar zijn broer verbleef omdat hij ervan uitging dat de vermelding op Facebook dat hij in Griekenland woont niet noodzakelijkerwijze overeenstemt met de realiteit. Het betreft hier een loutere *post factum* bewering die geen ander licht werpt op wat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde aangaande de verblijfplaats van zijn broer en die zijn geloofwaardigheid desbetreffend niet herstelt.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus "*Pakistan. Security Situation*" van 16 juni 2015) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa

(KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF